

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 57

Tưởng thù nghịch hóa ra đồng bệnh

Thiết Kỳ Sĩ dứt lời đứng dậy nhìn Cao Dương nói:

- Lão Cao dẫn đường, khi nào không cần cấp bách bất tất bay ở trên không.

Ra khỏi thị trấn, Cao Dương dẫn mọi người đi về phía nam. Nhưng Kỳ Dao không yên lòng. Nàng kéo Minh Châu chúa lùi lại sau.

Dời thị trấn chưa đầy một dặm, Kỳ Dao bỗng buông tiếng cười lạt nhìn quận chúa nói:

- Chúng ta bị theo dõi rồi.

Quận chúa hỏi:

- Có phải người Tây vực không?

Kỳ Dao đáp:

- Coi cách ăn mặc như người Hồi nhưng không hiểu phe phái nào. Chúng ta hãy rượt tới A Kỳ để hỏi y xử trí cách nào. Tiểu muội rất ghét những kẻ lén lút dòm ngó mình.

Hai nàng chạy đến bên Thiết Kỳ Sĩ đồng thanh nói:

- Phía sau có người theo dõi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Tại hạ biết rồi. Mặc kệ họ. Chắc họ là người Tây vực. Bọn ta chẳng hơi đâu mà nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt này.

Ngũ vương tử nói:

- Chỉ sợ chúng là yêu nhân ở Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại khu vực này chắc không có những nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn.

Kỳ Dao nói:

- Đến nay chúng ta cũng chưa điều tra được một nơi sào huyệt nào của Cổ Mộ môn mà Sĩ ca dám quyết đoán như vậy ư?

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm rồi gọi Cao Dương đứng lại khẽ nói:

- Lão Cao! Phía sau có người theo dõi chúng ta đó.

Cao Dương đáp:

- Bắt chúng để hỏi xem sao?

Thiết Kỳ Sĩ can ngăn:

- Không nên. Sợ chúng là bọn Cổ Mộ môn.

Cao Dương hỏi:

- Vậy biết làm thế nào? Phái này toàn là yêu nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Giả tử chúng đúng là người Cổ Mộ môn mà mình bắt lấy thì chúng cũng chết rồi. Bọn chúng đều trúng tà công, hễ thất bại là chết ngay.

Cao Dương hỏi lại:

- Vậy làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ có thuốc, hễ tìm cách cho họ uống được là họ không chết. Có thể mới hỏi khẩu cung được.

Cao Dương cười nói:

- Cái đó dễ lắm. Bây giờ cứ để họ theo dõi. Khi đến Bồ Lê thành, Cao mỗ sẽ giao thiệp với điểm tiểu nhị. Chúng vào quán ăn cơm là thành công.

Thiết Kỳ Sĩ lấy thuốc đưa cho Cao Dương cười dặn:

- Vậy lão Cao phải cho tiểu nhị biết mấy người đó, đừng để gã cho người khác uống lầm.

Ngũ vương tử thấy trên người chàng đeo ba cái bọc liền cười hỏi:

- Hiền đệ mang theo nhiều đồ thế thì làm sao bay được? Để ta mang đỡ hai chiếc.

Thiết Kỳ Sĩ cười dp

- Một bọc chứa đồ của Kỳ Dao và Đế Đế, một bọc đựng quần áo tại hạ. Còn một bọc trong gói thanh kiếm và những đồ vật. Thứ nào cũng cần dùng. Nhưng cái đó không sao. Lúc bay tại hạ thường cầm nơi tay trái. Lúc đi mới đeo sau lưng, ngoài khoác áo choàng cũng chẳng trở ngại gì.

Cao Dương đón lấy thuốc rồi lùi lại. Hắn chờ bọn Thiết Kỳ Sĩ đi chừng nửa dặm rồi thấy ba đại hán theo sau đi tới. Hắn nhận rõ mặt mũi rồi lại ngấm ngấm gia tăng cước lực đi nhanh hơn.

Đến cửa thành Bồ Lê mới đuổi kịp bọn Thiết Kỳ Sĩ, nhưng lúc này đông người quá nghẽn đường. Ba đại hán đi theo đến sau lưng.

Cao Dương ngấm ngấm bảo Thiết Kỳ Sĩ:

- Đi theo lão Cao!

Quần hào theo hắn đi tới cửa nam thành. Lúc này hắn vào quán trước, thì thăm với tiểu nhị một lúc đoạn bồi tiếp mọi người lên lầu.

Quần hào tìm được chỗ ngồi rồi, Cao Dương lại đi xuống.

Lúc này Kỳ Dao đã phát giác ra người đi theo dõi liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chính là ba tên vừa lên lầu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Coi tình hình không giống người Cổ Mộ môn. Sau hai lần bị ta giết mất nhiều người, hiển nhiên họ thận trọng hơn nhiều, không dám ngang tàng như trước nữa.

Kỳ Dao nói:

- Toán người đó đến ngồi đối diện với cửa sổ. Nguyên trước có một lão già ngồi đó.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão già đó cũng vừa tới, chỉ đến trước ba đại hán một bước. Có khi chúng ta chưa gặp lão dọc đường.

Kỳ Dao đáp:

- Không phải là chưa gặp mà là lão ẩn nấp khéo léo. Sĩ ca hãy coi mục quang của lão. Công lực lão hiển nhiên không phải tầm thường. Ba đại hán chắc là người của lão phái đi theo dõi chúng ta.

Tiểu nhị bưng rượu cùng thức ăn lên. Cao Dương theo sau gã. Gã đi rồi, hắn mới nhìn Thiết Kỳ Sĩ làm bộ quỷ nhát, tỏ ra đã hoàn thành sứ mạng.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi:

- Bỏ xuống đâu?

Cao Dương đáp:

- Bỏ vào rượu. Cả gia nhân cũng không biết.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- E rằng còn có người lão Cao không che mắt được.

Cao Dương kinh hãi hỏi:

- Ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão Cao nhìn bàn bên kia đã thêm một lão già. Cử động của lão Cao chắc khó qua mắt được lão.

Cao Dương nói:

- Rượu thịt của họ đã đưa vào rồi. Chỉ lát nữa sẽ biết ngay.

Trên bàn đó quả nhiên rượu thịt đã đưa tới, nhưng một đại hán rót rượu toan uống, đột nhiên lão già quát:

- Hãy khoan! Các người đừng có uống.

Ba đại hán ngơ ngác nhìn lão già.

Lão không nói gì, cầm chung rượu lên coi, lại đưa vào mũi ngửi rồi hắng giọng một tiếng. Đột nhiên lão đứng phắt dậy, tay cầm chung rượu rảo bước đi về phía Cao Dương.

Ngũ vương tử ngó thấy kinh hãi nói:

- Xảy chuyện rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Thử coi lão nói gì?

Lúc lão già gần đến Cao Dương, vẻ mặt rất khó coi. Lão cất tiếng hỏi:

- Quý tính tiểu huynh đệ là gì?

Cao Dương đứng dậy cười hỏi lại:

- Phải chăng các hạ hỏi tại hạ?

Lão già lạnh lùng đáp:

- Trên lầu tuy đông thực khách, nhưng lão hủ không hỏi nhầm người.

Cao Dương cười hỏi:

- Tại hạ họ Cao, lão huynh có điều chi dạy bảo?

Lão già lạnh lùng đáp:

- Tiểu huynh đệ! Coi tiểu huynh đệ người không lớn mà thật nhiều trò quỷ quái. Lão phu muốn mời tiểu huynh đệ một chung.

Cao Dương ngạc nhiên nói:

- Ô hay! Chúng ta chưa từng quen biết, sao lại mời rượu là có ý gì?

Lão nhân đáp:

- Gặp nhau là đủ, hà tất phải quen nhau?

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy đỡ lời:

- Lão trượng! Tự nhiên mời rượu chẳng là đột ngột quá ư? Xin cho biết rõ ý tứ trước.

Lão già cười lạt hỏi:

- Cái đó các hạ cứ hỏi vị này. Giữa lão phu và các vị không có chuyện gì, sao y lại hạ độc vào rượu?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi lại:

- Té ra là thế. Hay lắm! Để tại hạ uống thay được chăng?

Lão già đáp:

- Thay chết cho bạn đủ tỏ ra các hạ là một thanh niên nghĩa nặng tầy non.

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch rồi cười nói tiếp:

- Bây giờ các hạ đưa cho tại hạ một cỗ quan tài.

Lão nhân nghe nói sững sốt lớn tiếng hỏi:

- Các hạ nói câu này là có ý gì?

Thiết Kỳ Sĩ liền mở bọc lấy ra cỗ quan tài đen nhỏ xíu đáp:

- Có người cho tại hạ cỗ quan tài này, nhưng nó nhỏ quá.

Lão già “ủa” một tiếng hỏi lại:

- Té ra các hạ cũng bị hại ư?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Lão trượng hỏi vậy thì ra không phải là yêu nhân ở Cổ Mộ môn rồi.

Lão già chấp tay đáp:

- Tại hạ không phải ở Cổ Mộ môn nhưng lâm vào cảnh ngộ khác với

các vị.

Ngũ vương tử hỏi:

- Khác như thế nào?

Lão già đáp:

- Cõi quan tài đen chưa mở nắp thì biết là nhân vật được Cổ Mộ môn yêu cầu gia nhập phe phái. Tại hạ ở Cao Nguyên phái, nhận được quan tài đã mở nắp tức là muốn giết chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Bọn tại hạ đi đường, chắc lão trượng nghi ngờ là nhân vật Cổ Mộ môn nên phái ba vị theo sát phải không?

Lão già lắc đầu đáp:

- Không phải. Tại hạ nghi ngờ các vị ở một bang khác, còn bọn Cổ Mộ môn với tệ phái thì xảy chuyện đổ máu mấy lần rồi.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” lên một tiếng hỏi:

- Lão trượng nói vậy thì ra quý phái đã biết sào huyệt của bọn Cổ Mộ môn rồi ư?

Lão già đáp:

- Bọn Hắc Quan lệnh chúa ở Vô Quy Cổ Tùng trên hồ Duy Nhĩ Mộc bên Tây Tạng. Ngày mười bảy tháng này đã ước định dốc toàn lực chiến đấu với tệ phái. Vụ đó có lợi cho các vị, vì bọn họ không rảnh để bức bách các vị ngay.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Lão trượng lầm rồi. Bọn tại hạ định đi thuyết lý với họ.

Lão già cả kinh hỏi:

- Thuyết lý ư? Bọn Cổ Mộ môn mà cũng thuyết lý được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Bọn tại hạ không muốn gia nhập bọn Cổ Mộ môn, chẳng lẽ họ cưỡng bách phải gia nhập hay sao?

Lão già cười rộ đáp:

- Tưởng gì chứ thế thì các vị không nên đi nữa. Chuyến đi này đừng hòng sống mà trở về.

Rồi lão hỏi:

- Vừa rồi chắc các vị hiểu lầm tưởng bọn lão phu là người Cổ Mộ

môn?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lão lại hỏi:

- Các hạ đã bỏ thuốc gì vào rượu?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Trường sinh quả.

Lão già không hiểu Trường sinh quả là gì, nhưng cũng biết không phải thuốc độc, liền chấp tay nói:

- Bây giờ giải trừ sự hiểu lầm. Thế ra tại hạ làm phiền các vị.

Dứt lời lão xoay mình toan đi. Thiết Kỳ Sĩ vội nói:

- Lão trượng! Chung rượu nên đem theo, thiếu một chiếc là không uống được.

Lão già vẫn chưa yên dạ về vị thuốc trong rượu, liền chấp tay nói:

- Lão phu biết rồi, nhưng kê điểm gia đối cái khác.

Kỳ Dao khẽ hỏi:

- Đã biết sào huyết của bọn Hắc quan lệnh, sao chúng ta tiện đường không đến phá đi?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Hãy để coi thế lực của Cao Nguyên phái, chúng ta cứ tìm đến nơi là được.

Ngũ vương tử cười nói:

- Đây là lần thứ nhất tại hạ cùng Minh Châu tham gia vào hành động giang hồ với các vị mà trong lòng hứng khởi phi thường.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ngũ gia! Từ nay sẽ còn nhiều vụ đánh nhau nữa.

Minh châu Quận chúa cười nói:

- Hành động thế này còn thú hơn tranh quyền đoạt lợi gấp mấy lần. Ta vì người chứ chẳng vì mình, ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười nhìn Cao Dương hỏi:

- Lão Cao có biết Duy Nhĩ Mộc hồ ở phương nào không?

Cao Dương đáp:

- Biết rồi, nhưng trước nay chưa hiểu ở đó đã xảy chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Giống thỏ không ăn cỏ quanh sào huyết. Chẳng lẽ Cổ Mộ môn quên nghĩ tới điểm này? Không thế thì sao đáng gọi là thần bí khôn lường?

Ăn uống xong, quần hào lại lên đường, không lý gì đến nhân vật phái Cao Nguyên nữa.

Dời khỏi thành, Ngũ vương tử hỏi:

- Cao Nguyên phái đã ước hẹn tử đấu với bọn Cổ Mộ môn vào ngày 17 tới đây, tính ra còn chín ngày, mà đoạn đường xa lắm phải không?

Cao Dương dp

- Chúng ta đi như thế này thì bảy ngày nữa sẽ tới nơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chúng ta đến sớm hơn càng hay, vì còn muốn quan sát động tĩnh. Hiện giờ chưa rõ tình hình trong sào huyết của họ ra sao?

Cao Dương hỏi:

- Có cần cho người lạ đi điều tra không?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp:

- Cái đó không thành vấn đề. Họ đã làm ra vẻ không có vết tích gì để điều tra thì cũng chẳng dám ra mặt can thiệp.

Cao Dương nói:

- Cao mỗ rất hoài nghi. Cao mỗ biết rõ địa thế hồ Duy Nhĩ Mộc. Trước sau toàn là đất hoang. Giữa có hòn núi đá. Ngoài loạn thạch và cây cối, không có mồ mả chi hết. Đồng thời hai thị trấn là Lạc Hòa và Đa La Khắc lại gần kề. Cư dân ở đó vẫn dùng quan tài để chôn người chết.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không cần hỏi cũng biết hòn núi đá đó là Vô Quy Cổ Túng của bọn Hắc Quan lệnh của Cổ Mộ môn. Có khi nhiều năm trước kia ở đây là một khu mộ địa, nhưng không phải mộ địa chôn người thường. Chẳng hiểu dưới lòng đất có mộ huyết không?

Ngũ vương tử hỏi:

- Theo lời hiền đệ thì bọn Cổ Mộ môn hoàn toàn ở trong mộ huyết hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúa đảng là Cổ Mộ U Linh thì cái tự hiệu đó tất phải có lý do. Các vị quốc quân, tù trưởng đời xưa thường dựng cung điện dưới lòng đất làm nơi an táng, tử như Ai cập ngày trước dựng nên Kim tự tháp là trường hợp điển hình.

Ngũ vương tử gật đầu nói:

- Hiền đệ đoán trúng, những lăng tẩm đời xưa ở nước ta dựng lên cũng vì nguyên nhân này.

Kỳ Dao hỏi:

- Trong Cổ Mộ tất phải có cơ quan phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cơ quan chỉ giam hãm được những nhân vật thông thường, còn đối với bọn ta thì cơ quan lợi hại đến đâu cũng chẳng thể giam hãm lâu được.

Ngũ vương tử nói:

- Ta vẫn phải coi chừng. Ở đời thường xảy chuyện bất ngờ. Những gì của cổ nhân nghĩ ra đều rất thần kỳ.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Tới nơi ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Kỳ Dao cười nói:

- Tiểu muội chẳng quan tâm mấy về chỗ Vô Qui Cổ Túng này. Sào huyết của Cổ Mộ U Linh mới là đáng sợ. Gia phụ nói tới muội cũng phải lắc đầu lè lưỡi.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ đi sáu ngày thì tới trấn Lạc Hòa vào lúc giữa trưa. Nơi đây cư dân rất phức tạp, chẳng hiểu gốc gác ở đâu. Người Tạng chỉ chiếm một phần ba mà thôi. Người Hán ở đây cũng mở tiệm nhưng toàn là tiệm thuốc và tiệm ăn. Kể ra cũng có vài nhà khách sạn nhưng phòng ốc lại hủ lậu không được sạch sẽ.

Thiết Kỳ Sĩ lựa một gian khá hơn cho Ngũ vương tử và Minh Châu ở. Chàng cùng lão Cao ở một gian. Kỳ Dao và Văn Đế Đế ở một gian. Vì còn bạn hữu nên chàng không tiện ở chung phòng với hai vợ.

Ăn cơm ở tiệm ngoài phố rồi, quần hào đi khắp một lượt, chẳng thấy nhân vật nào khác lạ. Tuy cũng có người giang hồ nhưng chẳng phải bọn Cổ Mộ môn.

